

Jeg hører nu, at det ærede Medlem Hr. Rode spørger, om det er tilladeligt at komme frem med dette. Nej, for andre er det ikke tilladeligt, men for det ærede Medlem Hr. Rode er alt tilladt, hvad der gaar ud paa at fremme den Sag, han ønsker skal fremmes.

Jeg vil paa mit Partis Vegne protestere imod, at vi skulde være blevet tvunget til at gaa med til denne Sag. Vi er fuldt frivilligt gaaet med dertil. I Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen om, at det Parti, jeg tilhører, altid er rede overfor Hans Majestæt, naar han bare vil, som vi vil, vil jeg udtale, at man eventuelt ogsaa kunde sige overfor de Radikale, at det var muligt, at de ogsaa havde haft en anden Stilling i dette Øjeblik, hvis der havde fundet noget andet Sted, eller hvis det ikke havde fundet Sted, der fandt Sted i disse Dage for et Aars Tid siden.

Rode: Den højtærede Finansminister siger nu, at en saglig Drøftelse af hans Forslag ikke havde været udelukket. Hvis dette er rigtigt, eller jeg vil hellere sige, hvis dette *var* rigtigt, vilde Forholdet altsaa være det, at den nuværende Regering kunde tænke sig at fremsætte Forslaget og offentliggøre det samtidig med Fremsættelsen og derefter tillade en Forhandling om det, som medførte en Ændring i det, eventuelt en betydelig Nedsættelse af det foreslaaede Beløb. Jeg skulde tro, at enhver maa kunne sige sig selv, at det var udelukket, at nogen Regering kunde handle paa en saadan Maade under saadanne Forhold. Men det er heller ikke rigtigt. Forholdet er det, som alle er bekendt med, at Forslaget blev fremlagt i Finansudvalget og offentliggjort, og Partiernes Stilling dertil blev æsket; og da man mødte i Finansudvalget, forelaa der Accept af Forslaget fra de to Partier. Dermed var Sagen afgjort, og der var ikke for mig andet at gøre end paa mit Partis Vegne at sige, at Forslaget, som det var fremsat, maatte vi stemme imod.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti (Pitzner) mente, at det var en uheldig Fremgangsmaade, der var anvendt af den forrige Regering, da den bragte dette Forhold i Orden mellem Partierne paa en Maade, der stemte med Grundlovens For-

udsætninger, og som ydede ikke til fri Disposition for Hofholdningen, men til ganske bestemte Embedsmænd et til Statens Dyr-tidstillæg svarende Tillæg. Jeg skulde tro, at den Diskussion, der er ført her i Dag, og som, hvad alle ved, føres ude i Landet, ikke saa meget paa offentlige Møder som Mand og Mand imellem, viser, at det ingeniunde er nogen foretrækkelsesværdig Fremgangsmaade, den nuværende Regering har anvendt. Naar den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti kom ind paa, at den tidligere Finansminister har fremlagt Oplysninger om Hofholdningens Udgifter i Finansudvalget, saa forekommer det mig, at det ikke var uberettiget at spørge, om det var Meningens offentligt at trække frem, hvad der efter Ønske er blevet fremlagt for Finansudvalget.

Med Hensyn til det af Finansministeren paa ny drøftede Spørgsmaal om Skattegrundlaget for de i Aar beregnede Indkomstskatter har Ministeren nu sagt, at han selvfølgelig ikke vilde paatage sig at opretholde de nuværende Procenter for Skatten i det kommende Aar. Det er netop, hvad jeg har forudset, at han ikke vilde. Men derfor er ogsaa hans Erklæring her overfor Rigsdagen om, at Staten ikke vilde lide noget Tab ved den anvendte Fremgangsmaade, aldeles urigtig. Den højtærede Finansminister siger, at man kunde føre forskellige forretningsdrivende til Ruin, hvis man gik haardhændet frem i denne Sag. Det er aldeles ikke det, der drøftes her. Ingen ønsker, at Finansministeren med Hensyn til Skatterne skal anvende en Fremgangsmaade, der uberettiget bringer forretningsdrivende i Vanskeligheder. Men det, der er paavist, er, at den højtærede Finansministers Cirkulærer for det første frembringer en Ulighed mellem forskellige erhvervsdrivende og dernæst tillige en Usikkerhed i hele Grundlaget, som er højst uheldig. Hvis man havde arbejdet paa Grundlag af det oprindelige Cirkulære eller med en klar Fortolkning af dette, vilde det, naar der var fremkommet Skatteindtægter, af hvilke det vilde falde de paagældende forretningsdrivende vanskeligt at svare Skat paa Grund af Tabene paa deres Lagre; have staaet Finansministeren frit i Kraft af den Bemyndigelse, han har efter Skattelovene, at tage Hensyn til dette Forhold. Derved vilde han have taget